

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издавателъ Любомиръ П. Ненадовићъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му е годишна безъ завитка 14. цв. а полгод. 7. цв. — са завиткомъ по' цв. на по' год. скупљ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларију по' цв. на пола год.

ТИГАРЪ БЕНГАЛСКІЙ.

(Продуженіе.)

Тигаръ. Поредъ све те нѣове учености и славе, кодъ насъ у бенгалској пустињи нико њ њ незна.

Я. Наравна стварь! несме се дотле терати, еръ выше стотина люди, кои су само неколико сатѣ одъ вароши удалѣни, незнаю ни еднога слова о людима, кои мысле да су се обезсмртили.

Тигаръ. То смо мы бенгалцы у некомъ призраченіи много срећни: еръ такови люди мораю смести и заплести по света.

Я. Ты заключаваешь врло право; еръ сметня нашегъ столѣтѣ есте слѣдство сметене наше памети.

Тигаръ. Кажи ми молимъ те любезній прѣятелю, ради сви ваши учени о едномъ и истомъ предмету?

Я. Главній предметъ едногъ ученогъ човека треба да буде, распространеніе истине и добра, слѣдователно, у призраченіи томъ, треба еднаку цѣль да имаю, премда выше путова има, кои къ той цѣли воде, и тако разделе се на разна занимања, као: на богослове, правдослове, филозофе, сачинителѣ разни занимљивы и увеселителни приповедки и т. д. но опетъ сви скупа губе по већој части нѣову главну цѣль. И какове су незгоде у свету поправили, о томе намъ може исторія увѣренѣ дати.

Тигаръ. Кадъ си ты тако искренъ према мени, то и я теби морамъ приповедити, да самъ я у време, джкъ самъ іошть у бенгалској пустињи быо, зацело најлепшии између мое браће быо. Тако догоди се еданпутъ, незнамъ каквымъ случаемъ, да еданъ одъ ваши къ нама дође. И како смо имали доста мяса одъ животиня, тако смо га поштедили и пустили између насъ, тай човекъ, незнамъ како, добіе одма приврженике, еръ онъ насъ е увѣравао да су наше очи тако благогъ изгледа као голубіе, а наши нокти, да никако оштри нису: и ми да нисмо тигри, него яганьцы, мало нешто већи него они у Европи. Я самъ одма добро видіо да тай угуреузъ држи насъ за будале; но како самъ я съ людма мало познать быо, то я нисамъ знао како бы ту сорту людѣ именовано. Были быо тако добаръ, да ми нѣгово име кажешъ.

Я. Тай деранъ быо е подлаць.

Тигаръ. Шта значи то подлаць?

Я. Подлаць то е; кадъ ко кога фали кои не заслужуе, или ствари одобрава, кое су неваляле: или свакомъ оно говори, што се коме допада.

Тигаръ. Имашъ право. Такавъ е оной человекъ быо. Онъ се одма сдружіо съ ячима; предлагао имъ е, да они

надъ нама кои смо слаби владаю, и тако имъ напуни главу суетомъ. Онъ е казао, да најячій тигаръ одъ природе има право дати себи титулу: *свераздируке величество*; и онъ да е краль а не лафъ; и онъ е животиня тако на длаку доказао, да они већ никако о томъ сумняли нису, а притомъ имао е велику партаю на своіој страни, коя, да бы стварь понятніомъ учинила, све е друге, кои то нису веровали, прождирала. Такође е онъ говорио, да е тыгру сама природа допустила, не само одъ глади животиню раздирати, него да онъ има право месо животиня кадъ му е воля и самогъ вкуса ради ести; онъ вели: свако животно мора себи за честь приписати, што ће га тигаръ прождирати. И такови ствари много е доказывао. Отудъ е произлазила цела буна између насъ тако, да смо мы несогласни постали и понегда се и покрвили.

Я. Подло улагивањ увекъ е много зла у свету проузроковало, и было е изворъ сваке несреће.

Тигаръ. То зло мора бити да кодъ васъ у највећемъ степену влада.

Я. На жалость, естъ.

Тигаръ. Међу вами мора чудновать животъ бити; да ми е знати какве су нрави и какви обычаи ваши. Мене ће моя браћа бенгалцы изъ овогъ робства одкупити; они су већ за одкупъ мой 12.000. медвеђи кожа подносили, па онда кадъ опетъ у бенгалску дођемъ, мого бы преповедати, шта самъ међу людима видіо и чуо.

Я. Я ћу имати честь теби о томъ едну кнѣгу посветити; али само іошть да те уытамы? какво право имате вы уватити 12.000. сироти медведа и съ нѣи коже скинути, па съ нѣима само едногъ едногъ одъ васъ искупити.

Тигаръ. То е оно исто право, кое е и Александеръ имао, по комъ е неколико хиляда Македоняна у войну извео; да бы само свое едно едино сомовольство задовољіо. Мы жертвуемо 12.000. медведа за еднога тигра; вы пакъ неколико стотина хиляда люди за едногъ; наше право дакле мора светіе быти него ваше.

Я. Ты тако доказуешь, да се томе ништа противословити неда. — Садъ се пробудимъ и будући самъ другу ноћ опетъ саняю, да е тигаръ за цело променѣнъ съ 12.000. медвеђи кожа, и да у тигарскомъ двору у Бенгалској, едно одъ првы достоинства има, то самъ узео слободу слѣдује му дѣло посветити.

Посвета. „Ако знатно достоинство, кое вы може бити у Бенгалској одправляте, не буде ваше срце и ваше нрави променуло, то ћете се вы опоменути едногъ старогъ прѣятеля, кои васъ е по кадъ кадъ у вашемъ робству

посѣћавао, и съ коимъ сте се вы по неколико сатій у разговору забавляли.

Я узымамъ слободу са страхопочитаніемъ вашимъ дивлячеству ове листове сходно обећаню посветити, надаюћи се, да ћете ми о томе ваше задовольство, мылостивымъ шкргутомъ зуба, и наклонымъ урлекомъ показати.

Ови нижеслѣдуюћи листови, сажраваю подпуно знаніе човечіе прави, и будући да я ни найманъ не сумнямъ, да ваше дивлячество неће о некимъ местима главомъ маати, и окомъ страовито превртати, као и да найманъ волю добити неће, свое пустиніе оставити, па у изображену и просвещену Европу изселити се; то бы я покорно моліо за вашу тигарску наклоность, и заштиту у ономъ случаю, ако бы можно у Европи съ просветомъ и изображеніемъ прави, тако далеко дошло, да бы еданъ честанъ человекъ нуждомъ гонѣнъ, волю добити мор'о, да едно сигурно прибѣжиште потражи, у планинама бенгалскимъ како бы тамо правомъ гостопримства обрадовао се, и съ надеждомъ утѣшеніи последнѣ дане, мирнѣе межу тигрима него межу людма проживіо.

Препокорно питањ, и найпонижня сумня: дал' смо мы у Европи просвѣћени или дивльи народя?

Пре него о европейскимъ правама и обичаима почнемъ говорити, чини ми се да е нужно на то питањ одговорити: дали смо мы у Европи заиста изображени или дивльи народя? Наравно да е то едно питањ, кое намъ се већ рѣшено чини; али како самъ я по момъ мышленю чудновать человекъ, кои се выше по собственомъ увѣреню, него потоме, што е већ свршено управля, тако нека ми се не прими за зло та праведна сумня; будући да я съ мое стране доста вероватны причина имамъ.

Ако бы, одъ прилике скоре, или ма кадъ, и у Бенгалской свећа просвете тамошнѣ мрачне предѣле осветлила, то молимъ, да се съ томъ светлости врло предосторожно обходи, да се не бы нѣоме плодоносне житнице природе запалиле, као што е се то у некимъ Европейскимъ предѣлима догодило. Съ ватромъ и свећомъ мора се предосторожно поступати, особито кадъ се младежъ съ тымъ игра, као што се то по већој части кодъ наши младаы учены догађа, кои су не едануць дубоко замисльномъ философу браду сагорели тако, да онъ садъ као едно деринште изгледа и измеванъ быва. По некій Гай, гди су люди у тихомъ задовольству и миру живили, ови су просветители разорили; ерѣ су они безъ предосторожности юрнулі съ машалама до подъ стреоу, и тако су по некій простачкій храмъ, кои е добродѣтели и скромности подигнуть бую, нѣовомъ непредосторожности у пра и пепео обратили. Истина да се и садъ у великимъ варошима, кадъ су яки ветрови, выче: пазите на ватру и свећу! но Господа литератори мысле, да се ово само простого человека тиче, и само ватра у фурунама и огньиштама разуме, премда се (in sensu latiori) у пространіемъ смыслу, и на нѣи врло згодно односи.

Ако бы се кадгодъ у бенгалской, кое я, збогъ мира и спокойства тамошнѣи народа, заиста не желимъ, данашнѣи начинъ просвете, по праведной одредби Божіой, увук'о, то бы я морао пре свега предложенъ учинити, да се една комисія за чуванъ одъ ватре одреди, коя бы одъ времена на време славе просветителя прегледала и налагала, да се одъ нѣи све што е запалително као слама и дрва укланя, како се не бы и тако угреяне главе запалиле и тамо амо юрили. У дѣлу пакъ чини ми се да е

већа часть блудећой светлости подобна, коя путника одводи съ пута добродѣтели, лажнымъ основима, са стазе истине удалява и у блато га доводи, гди кадъ се до ушю углуби, оставля га, да тамо мирно седи. Истина е дакле, да ови ватрени кнѣживницы одъ блата и трулы баруштина произлазе. Може се о нѣима много преповедки испреповедати, као една стара дойкня о аветиняма што зна, и они много несреће у младежи производе. Ову одводе они съ пута Божіегъ закона, они уседну каквомъ лакомысленомъ младићу подъ видомъ нове филозофіе на грбину, и юре га тако жалостно и дотле, докле нѣгова память у дивль пустинѣ не заблуди и мећ зверове не дође.

Еданъ одъ найгори духова е кнѣживно страшило или духъ мученя учены людій. Онъ све руши али опеть не подиже. Онъ е една одъ найгори аветиня. Онъ е по некадъ разумъ тако по зуби лупіо, да выше нѣе смео предъ нѣга изаћи: и што е найгоре и данасъ се неда изъ света изагнати. Онъ влада по већој части на свеучилиштама и местима, гди су многи учени люди; поглавито пакъ задржава се кодъ рецензента или критикера.

Высокоученія, волшебство или кнѣживна мора, такожеръ су ужасна аветь. Ова свакомъ намеће свое мысли, и кадъ кога увати, прегняви га своимъ доказательствама. Одъ вампира учености такожеръ треба зазырати; онъ кадъ увати учене, изсиса имъ сво чувство човечіе изъ срца, па онда нѣовое главе тако жалостно отеку, да на човеку ништа выше нема него глава.

Главе безъ срца, наравна стваръ да су чудновате ствари. Садъ нека се суди како то изгледа, кадъ бы главе рѣшавале ствари срца, вообщте се увекъ пыта, далъ е болъ, да межу людима выше разума него срца има. Я самъ за последнѣ. Разумъ е одкако е света, врло много несреће причиню, мы смо оставили оне просте путове природе, и тражили смо оне измайсторисане. Та кожеръ я свагда видимъ, да люди великого духа, и велике будалаштине чине; межутымъ докъ люди съ простымъ добрымъ срцемъ, своіой браћи людима, своимъ битіемъ срећу причиняваю. Свакій мудраць, кога истинитый умъ почитуе, повраћа насъ натрагъ, и показуе намъ путове просте природе — найвећій знакъ да е нашъ разумъ заблудіо — заиста и есте чудно, што се мы покушавамо нама име просвѣћены народа, а другима име варвара приденути, премда ни у кое време просвета у човечеству нѣ манъ владала, него садъ мећ европейцыма што влада. Съ овомъ е суетомъ исто тако, као и са свымъ титулама, кое намъ е гордость приденула. Тако се назвао человекъ умно животно, премда често и найбудаластіе несташлуке чини, и сатымъ показуе, да е онъ животно, кое текъ може быти умно. Тако се называ по некій свирѣпый судія мылостивымъ Господиномъ, а по неки добри и поштени, кои нигда ни мушцу увредіо нѣ, называ себе строгимъ Господиномъ. Онаи се называ высокороднымъ и ако е се усиромашной колебицы родіо: а оваи благороднымъ, и ако му е природа одъ роѣния криве ноге дала: тyme се ясно доказуе, да су све ове просте титуле лажна измышленія гордости, коя у природы никаквогъ места немаю, ерѣ за Бога! Како ћу я едногъ человека, кои се е на земли родіо, высокороднымъ, а другогъ, кои криве ноге има, благороднымъ звати! — То е една гадна Господина „Милостивымъ“ а доброгъ и честногъ человека „строгимъ“ назвао. Гди ће се наћи дивлякъ, кога е ра-

зумъ дотле оставио, да онъ себе „ваша мудрость“ называти допусти. Кодъ европеяца састои се по већој части све у титулама, а ове су титуле обычно измышљена својства, која мы никако немамо. Изъ истога овога суевѣрнога предрасудѣнія и мысло се ослободили самовластно нама титулу „просвѣнены народа“ приденути.

Нико ми неможе замерити, ако се о томе у мени надкадъ велика сумња породи; еръ ако смо просвѣнены народи, то треба првенствено, да се просвета међу нама нађе; но ја е нигде мањ не наодимъ него у Европи. Кадъ се станемъ дивити нашимъ будалаштинама, то заиста нађемъ, да ми пре, име дивљи него обични людий заслужуемо. Кадъ прорачунимъ шта смо мы коешта съ нашимъ разумомъ починили — Римъ, Атина, Скити и Галли, сѣверъ, востокъ и западъ, одъ пола до пола — узмите како обете — све е то пуно неразумія; велика Греція представила намъ се съ великимъ будалаштинама, и гордый Римъ подъ робствомъ свои страстий, понизио е страдаюће човечество. Мы сматрамо оно за велико, што е мало, и наслѣдили смо предрасудѣнія и пороке народа, а не добродѣтели поединога. Я самъ нашао, да е човекъ свагда онај истый, само што е лудакъ кадкадъ свою капу променуо. Већа часть гонѣна своелюбиємъ и гордошћу, не познае свое право опредѣленіе и срећу човечества. Свакій мысли само о себи, свакій држи да е больй, ученіи него другий; свакій оће да поправля, свакій да исправля и свакій да обавешћуе. На каквое насъ страшне догађае исторія опоминѣ? Колико ли смо хиляда нашей страсти обавашћивана жертвовали! Како ли смо свирѣпо и гадно съ нашимъ собраћомъ людима у Мексика поступали! Кадъ исторіе Хотентота и О-таита, кое дѣла свио дивљи народа, кое мы варварима называмо преповедаю, прочитаемъ, то ја у њима не налазимъ оу множини свирѣпости коіомъ човечество съ правомъ насъ окривити може; кое су дакле главне добродѣтели, коима се мы тако гордимъ? и у чему се састои наше поболшанѣ, коимъ се мы одъ варвара одликуемо? Оно се состои у великой и малой политики, у претераной учтивости, у начини умети се у отмѣномъ свету представити, и у майсторіи међу людима умети живити. — Ово е дакле наше велико быће. Дай еданпутъ да видимо, шта су ови начини поболшаня изъ човека начинили? даль е се онъ на какавъ већий степенъ попео, или е се исподъ човека понизио?

(Край слѣдуе.)

М И Р О Ћ И Я.

(Речникъ за животъ.)

Бршлянъ. расте по шуми и бокори се, онъ е малый дотле, докле годъ неувори се и неужае каквомъ великомъ грму или букви, да му дозволи да се узъ нѣга пенѣ и расте. Бршлянъ обично букви говори, да онъ нио украшава, и да е лети и зими нѣно стабло обвѣено зеленимъ венцемъ. Буква му веруе, и пушти га да расте до нѣговы грана, и поноси се съ бршлянкомъ. Али кадъ бршлянъ ояча, и кадъ се упіе добро око стабла, онда се смее и пркоси букви, која мало по мало почне венути и за неколико година, осуши се она стогодишња буква, сбогъ онога найпре онако малогъ стручка бршляна. Кадъ путуешъ крозь шуму, видишешъ много суви велики грмова и букви, око кои се неблагодарный бршлянъ віе и зелени. Садъ изведи одатле самъ себи науку умный човече.

Еръ на овомъ варљивомъ и непостояномъ свету, ништа друго ниси него она буква, а бршлянъ то су твои пріатели и ласкатели, кои се око тебе вію, само свое ползе ради. Кои те фале и украшаваю сами свога интереса ради. Бршлянъ, то су твои пріатели, кое ты подпомажемъ и узвишущъ, а они те подкопаваю. — Свуда кудъ годъ погледашъ, можешъ наћи одъ чега ћешъ памети учити (само у огледало негледай.) Природа што е годъ створила, она е такво сагласіе у сва та створеня улила, да едно другомъ или за ползу или за науку и искусство служе. За то ма колико да си богатъ, велики и у снаги, опетъ чувай се бршляна.

Борба. Да ніе у свету борбе, онда у читавомъ свету владало бы мртвило. Овако е светъ као една брза река која съ камена на каменъ скаче, кривуда се, дере обале, съ едне стране рони а другу страну насипа, пушти, пени се, и у непрестаномъ движенію брзо изъ предъ нашей очію тече; а безъ борбе быо бы светъ као една велика бара, која мртва стои. Борба животу дае правый животъ. Све што е на овомъ свету створено, то се све едно съ другимъ тре и бори, едно друго сатири е изъ тога сатирана, рађа се животъ другима. Узми наочари Хумболда или Хегла, па погледай крозь њи по свету, па ће ти се чинити да ће све пропасти и да ће се светъ уништа претворити — и чиниће ти се да свакій створъ тежи за пропашћу другогъ створа, а оно башъ тымъ држи животъ едно другомъ. Видіо бы да се све едно съ другимъ бори. Сви елементи овога света у непрестаной су кавги и борби едно съ другимъ. Гди има веће борбе него између ватре и воде! — а тако е и са другима. Тако е и међу людма — сви люди, едни су одъ воде другий одъ ватре, па и ми Срби, едни гасе ватру другий суше воду, и то е животъ и траянѣ вселене. — Човекъ има найвише на овомъ свету да се бори. Онъ има свое унутрашнѣ и спољашнѣ борбе. Али Миротія ніе философія зато нећемо овде даль о томъ ни говорити.

Д О М А Ћ Е Н О В О С Т И.

— 5. о. м. приспѣо е овде нишкій Хуршидъ паша кои е опредѣленъ за Мухафиза градскога, и быо е одъ стране србске особито великолѣпно дочеканъ.

— На шабачкомъ театру представљано е треће дѣло „Смртъ Дечанскога“ — съ прва два представленія быо е публикумъ задоволянъ, али съ овимъ трећимъ представленіемъ, быо е више него задоволянъ, быо е усхићенъ. Представљачи были су обично млади званичници, кои су се у своимъ ролама тако трудили, да су при свакомъ другомъ представленію примѣтно вештіе, слободніе и у обште у свему болѣ играли. Но упоредъ съ њима заслужуе шабачко жительство похвалу, кое е одушевљено за обшти напредакъ, притекло своимъ многобройнимъ посѣштаванѣмъ представленія у помоћ. Штета само што у Шабцу нема пространіегъ места за представљанѣ, гди бы се могли сви они сместити, кои бы имали волю доћи. Еръ у ону собу, гди се сада театри представљано, едва може 100. душа стати, а по толико двоје врати се кући, немаюћи места. Поговара се, и надамо се за цело, да ће се на лето летњи велики театоръ одъ дасака правити. А доцнѣ, ако да Богъ среће, быће у Шабцу театоръ, кои неће много уступати београдскомъ театру.

(Б. С.)

— Госп. Филипъ Христовић постављенъ е за професора математике у лицеуму овдашњемъ.

5. о. м. био е трећий и последній явный грађанскій балъ у зданію, кои е броемъ, лепотомъ, дочекомъ и уредношћу превазишао све до садъ у зданію даване балове. Друштво бала трајало е играјући различне игре до 3. сата после поноћи.

— Община яребичка, што се тиче славе о св. Сави не заостала одъ осталь община, него е прво у школи по обреду наше цркве освещтана водица, а по томъ едно мало ђаче говорило е трогателно слово сачињно Г. К. Маринковићемъ учителѣмъ; и присуствуюћи, одушевлѣни, видећи школски напредакъ принели су 116. гроша, на фондъ школски, кои новци званичнымъ путемъ опремањни су куда надлеже. (С. С.)

— 26. Ян. неки Милошъ Божићъ изъ Грезне окр, Гургусовачкогъ, спремајући се свомъ комшиј у сватове, узме пистоль да очисти одъ прашине, но кои се одадне съ доинѣ ноге, и слугу нѣговогъ Милету у колѣно врло рани.

— Чуемо да е новопечатаный у Бечу сръбскій рѣчникъ Г. Вука Караџића забранѣнъ преносити у Србию и разпростирати га.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Цела наша земля има 850. миліона душа; одъ кои 57. миліона живи у Америки. 430. миліона у Ази. 3. миліона у Аустралији, и 252. миліона у Европи. У Африки пакъ неизвѣстно е, едни рачунаю, да има 100. миліона душа, а другій пакъ кажу, да нема више одъ 60. миліона. (40. миліона людій више или мањ ништа незначително.)

— Што се до садъ зна, најбрже е англески гвозденый путь прешао 112. англески миля управо за толико минута. То одъ прилике за петъ минута, прешао е наша два сата путованя; по томе рачуну дошао бы человекъ на гвозденомъ путу изъ Београда у Крагуевацъ за два сата

— У последнѣмъ брою явили смо да е на Шпанску краљицу пуцано, кое садъ поправлямо будући е другчѣ было. Кадъ е пошла да иде у цркву, и почемъ црква не далеко была, то е желила пешке ићи. Свудъ су велике гомиле света быле, на еданъ путь, изађе еданъ у калуђерскимъ альянама преобученъ злочинацъ, и ножемъ у страу свомъ, неударя краљицу у срце као што е хтео него рани е само у раме — кои е одма уваћенъ, и већъ веле да ће после два дана быти погубљенъ. Краљица лежи, али животь не у опасности. Ербо ножъ не быо отрованъ, као што су се бояли.

— У Америки бегунци изъ Европе толико су успѣли, да се американске државе све више и више починаю заузимати за пропале революціонерне цѣли у Европи. И тако пишу новине, да ће се америка, и са оружѣмъ умешати у политику Европе. (Ако Кошутъ на то чека, онъ неће нигда више видити Пешту.)

— Сбогъ дочека Кошутовогъ и свою бегунаца у Америки посланикъ аустриски Хулзманъ, и рускій Бодиско, ишли су у Вашингтону президенту Филмору и протестирали. Кои е врло грубиянски съ нѣима поступио, ерѣ

докъ су они говорили слушао ѿ е одвећъ пазливо, кадъ су конзули свршили свой говоръ и протестацію; онъ имъ се онда са свимъ учтиво поклони, и оде безда имъ е одну едину речъ одговоріо. (Но то толико значи, колико да имъ е казао: господо моя, америка не е у Европи.) И сбогъ те увреде прекинули су своя ближа сношенія са америкомъ.

— Цемалединъ паша постављенъ е за губернатора у Нишу, на место Бесимъ паше.

— Англескій посланикъ у Цариграду, овы месецѣ првый е путь правіо ручакъ, на комъ су были сви турски министри и главни великаши, и томе ручку придало се доцнѣ игранѣ, кое е трајало до 2. сата после поноћи.

— У Паризъ приспѣли су 8. коня одъ чисте арабске файте, кое е Султанъ Бунапарти на поклонъ послао, цариградске новине являю, да тій осамъ коня произлазе одъ оногъ соя, кои е одъ кобиле на којой е пророкъ ашій, и коя се сорта међу арапима најболя сматра, и као нека светиня почитуе.

— Између Париза и Брисела вода се тако яко разлила да е гвозденый путь престао радити, и осимъ телеграфичны извѣстія, све су новине и писма за неко време изостале.

Огласъ.

(2)

(1—3)

По одобреню надлежне власти имаю се у окр. Црнорѣчкомъ две цркве, и то една у селу Слатини, Вражогрискомъ срезу, а друга у Болѣвцу, срезу Заечарскомъ по плану и съ тороньомъ изнова градити; чега ради Начальничество ово свима зидарскимъ майсторима, зато объявлюе, да бы се онай кои бы ту грађевину на себе приміо, до 15. Марта ове године или ово-окужномъ или коме одъ надлежны срезкій Начальника поради уговора утоне пріявіо. —

№ 385. Изъ канцеларіе Начальничества Окр. Црнорѣчкогъ, 30. Януара 1852. год. у Заечару.

ТЕЧАЙ НОВАЦА У БЕЧУ.

Дукати	30
Сребро	23 $\frac{3}{4}$

Сви ГГ. пренумеранти Шумадинке позиваю се учтиво, да пошлю полгодишню предплату. У Београду купе се новци одма съ квитомъ, а у окружна места свакомъ кои е платіо шалѣ се, и кои плати, послаће се одма печатана квита. Ко одъ ГГ. предбройника безъ сваке разлике, до месеца Марта непошлѣ предплату, престаће му долазити овай листь. — До садъ изишавши брови немогу се више добити.

Учредничество.